

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΟΥΝΙΤΗΣ

Πώς γινώσθησε ως τὸ Μπακλά - 'Οτοῦ, ὅπου τοποθετήθηκε Ἄρχιερατικός Ἐπίτροπος, ὁ Βησσαρίων Καφερός, ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ Οὐνίτης Ιερῆς, Πάπας δηλαδή ὁ ἴδιος καί... παπᾶς, χωρίς ποῖνοιο καὶ διακόνους, χωρίς κλητληνάρτες καὶ ναὸ, σὴν περιφέρεια τοῦ Μαλά - Καμπάν, ἐτοῦτο εἶνε θαῦμα !...
Θαῦμα ἀπὸ τὰ θαῦματα, ποῦ γίνονται σὺν θολερῶς καιρῶς καὶ σὴς ταρ- γιμένες περιστάσεις !...

Αὐτὸς ἦταν παπᾶς ἐκεῖ, αὐ- τὸς ἦτανε καί... Πάπας !

Τότε, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι γίνονται πόλε- μος. Ἦταν ἀποκλεισμένο τὸ Πατριαρ- χεῖο, ἀποκλεισμένοι καὶ ὁ λαὸς, διοχμεῖνοι οἱ Δεσποτᾶδες καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, ἐξόριστοι πολλοὶ παπάδες καὶ τυραννισμένοι ὁ κο- σμῶσης καὶ βασιανισμένοι ἀπὸ τὸν Τούρκο ἀρεκτά !...

"Ἐτοί, κάθε πρωί, οἱ χριστιανοὶ κυττά- ζανε ψηλά τὸν οὐρανὸ, σάν νὰ περιμέναγ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω σωτηρία, μοναχὰ ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ ἀπελπισθήσαν ἀπὸ τοὺς ἀν- θρώπους.

Καὶ ὁ Θεός, μιὰ ἡμέρα, φαίνεται, τοὺς ἄκουσε καὶ φάνηκε νὰ ἔρχεται ἕνας Ἀρ- χιερατικός Ἐπίτροπος, σπαστός Δεσπότης ἀπάνω - κάτω, δηλαδή, στὸ φτωχὸ χωριὸ τοῦς !...

Δεσπότης στὸ Μπακλά - 'Οτοῦ, ἕνα φτωχὸ καὶ πενιχρὸ χωριό, αὐτὸ ἦταν μιὰ τιμὴ γιὰ τὸ χωριό, ποῦ κανένας δὲν τὴν μανταβότανε ποτέ, καὶ ἕνα δῆρο μεγάλο τοῦ Θεοῦ !...

— Προσκίνοῦμε τ' ὄνομά του !...

Καὶ ἀμέσως ἐκλήθη ἡ Δημογεροντία, νὰ σκεφθῆ γιὰ τὴν ἰσοδοχί ποῦ θὰ τοῦ κινή καὶ τίς τιμᾶς ποῦ θάπρεπε ν' ἀποδώσαν σ' ἕνα πρόσωπο μεγάλο σάν καὶ αὐτὸ.

Καὶ ἔλαβε τὸ λόγο ὁ τζουματζῆς Γαβιάσγιου, καὶ ἀπάντησε ὁ Τοι- γιδέμογιου, καὶ συνενφάνησε καὶ ὁ Σιαράτογιου, νὰ βροῖνε, δλο τὸ ζω- ῖο, τρία μίλια καὶ παραπάνω, ἔξω ἀπὸ τὴς κοινότητος τὰ σύ- νορα, γιὰ νὰ ἰσοδοξηθοῦν τὸ Δε- σπότη τοῦς.

— Ἀφερία, Γαβιάσγιου ! εἰ- σαν καὶ ὁ χωριανοί.
— Ταῦμα !...
***

Ποῦτε τὰ πῆρε ὁ Οὐνίτης τὰ Πατριαρχικά τὰ χαρτιά καὶ Ψευτικά, βέβαια, θὰ ἦσαν. Κάτω, ὁ κατεργάρας, τὰ σα- βώσσε. Ἦ κάτω τοῦ τὰ φτιάσανε.

Ἦ προταγάντα τὰ πάντα μηχανεύεται. Καὶ σάν ὁ καιρὸς ἦσανε θω- λοί, ἡμέρες πολλοὶ καὶ ἀποκλεισμοί, γιὰ νὰ μὴν φανεῖ καὶ ἡ εὐθι- νία τοῦ Βατικανοῦ, μέσα στὰ Ζαλιμάνια ἀπὸ τοὺς διογμῶς καὶ χι- μένα ἀπ' τοῦ πολεμῶν τὰ κακὰ, τὴς Ὁρθοδόξης ψαρία (*);
— Ὅπως καὶ ἂν εἶνε θῶος, στὸ χωριὸ ἔβγαινε ὁ Δεσπότης.

— Ἐρχεται ὁ Δεσπότης !...
Καὶ χτυπήσαν ἡ καμπάνες τοῦ χωριοῦ καὶ μαζετῆσαν τὰ σχολεῖα, καὶ πιδέσαν ὁ Γαβιάσγιου τὸ φέρι του, καὶ φέρσε ὁ Σιαράτογιου τὸ παλαιὸ φλοπζοῦρι του, ποῦ τὸ εἶχε βρῆ ἀπ' τὸν μπαμπά του !...

Καὶ μαζετῆσαν ὅλοι, συγγινημένο, σοβαροὶ καὶ μ' ἕνα μπουκέτο στὰ χεῖρα ὁ καθένας, καὶ βγῆσαν ἔξω, μακριά, πέρα ἀπὸ τὸ χωριὸ τὰ σύνορα, νὰ τὸν ἰσοδοξηθοῦν, ἐνῶ ἡ γυναικες πίσω ψήνανε, βράζαν, τηγάνιζαν, ταγιαρίζαν — Θεέ μου, ἀνάστασι εἶχε τὸ χωριό ! — λι- α-

* Ὁ δάσκαλος ἀπέμεινε !...

νίζαν, κοπάνιζαν, μαδοῦσαν χήνες καὶ πολερῶν, γιανχίζαν «γόμενος» μὲ φαμαζῶνας, κόβανε λωρίδες, ψιλλές σάν ταγιαζόχαρτο, τὸν πα- στοριὰ, μὲ μπόλοιο κορμῶν, φτιά- νανε γλυκά, γλυκάτρες, σερπιτῖα καὶ σφῶπια, χαλβάδες, πετιεῖζα, μπακλαβάδες, ὄλο καρδιὸ καὶ ἀμύ- γδαλο, παχεις καὶ παραγλυκασιμένους σάν μελομένη καὶ παχειὰ Ἀνατολί- τισσα...
— Μεγάλω τ' ὄνομά σου, Κύριε. ποῦ θὰ λειτουργηθῆ στὸ τέλος τὸ χωριό μου !...

Πρωτῆς μεγάλες καὶ δεσποτικῆς ἔ- χουν περάσει καὶ καμπάνα δὲν ἐχτύ- ησε καὶ ψάλσιμο δὲν ἀντήχησε σὴν ἐκκλησία τοῦς.

Τὸν παπὰ τοῦς, ἕναν παλιὸ καὶ ἀ- γαθὸ παπὰ, γέρο ὀδόντα χρόνον, μὲ γένεια σάν βαμπακία κάτωσπορ, τὸν σίρναν ἐξόριστο οἱ Τούρκοι ἀπάνω, μακριὰ, στὸν Κοῦρδον τὰ χωριὰ !...

Ἐτοί σῶσαναν ἡ καμπάνες, βου- δάθηκε ἡ ἐκκλησία σάν ἀπομεινένη ὁ ἅγιος ὀρθοί, ὄχρσο, τὸν τίμωλο, σάν νὰ κυττάσαν μὲ τὰ ἀγριμένα μάτια τοῦς, καὶ τρῶμα ! Ἀδειανὸς καὶ ἀμῆλητος, σάν τρωμαγμένους, ἦταν καὶ ὁ ναὸς, παλῆρος ναὸς Βυζαντινῶς, μὲ τοὺς βαρεῖς τοῦ θόλου, βαρεῖς ὁ σασ- τερῶς, μέσα σὴν ἀνοιχτὸν τοῦ θλίψη !...

Ποῦ καὶ ποῦ καμιά γρησολὴ ἡ κανένας χριστιανῶς, ἔμειναν ἐκεῖ τ' ἀποραδοῦ, σάν ἰσώσανε ἡ μέρα, ἡ τὸ πρωί, πολλὰ πρωί, στοῦ ἦλιου τὸ ἀνάβλημα, πρὶν πάει σὴ δουλειά του, καὶ ἔβαινε δὺο σταναφῶς γο- νατιστό.

— Θεέ μου, ἂν ὄχι τίποτ' ἄλλο, στείλε μας, ὄσποτος, ἕναν παπὰ, νὰ μὴν πεθάνουμε ὁ φτωχοὶ καὶ πάμε ἀδιάβατοι καὶ ἀζουκνῶντο στὸν ἄλλο κόσμω !...

Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἄκουσε ;
Ποῦς ἔβρει !...

Τὸν παπὰ τοῦς, ἕνα γεροντάκι 80 ἐτῶν, τὸν εἶχαν στείλει ἔξωρῖα...

Τὸν παπὰ τοῦς, ἕνα γεροντάκι 80 ἐτῶν, τὸν εἶχαν στείλει ἔξωρῖα...
Τὸν παπὰ τοῦς, ἕνα γεροντάκι 80 ἐτῶν, τὸν εἶχαν στείλει ἔξωρῖα...
Τὸν παπὰ τοῦς, ἕνα γεροντάκι 80 ἐτῶν, τὸν εἶχαν στείλει ἔξωρῖα...

* Ὅλα τὰ παιδιάντα τοῦ σχολεῖου εἶχαν μπι στὴ γραμμὴ καὶ τραγουδοῦσαν...

"Ἰσως νὰ τοὺς ἄκουσε καὶ ὁ Σατανᾶς καὶ ἔβαλε στὸ μυαλό ἐνὸς Οὐνίτη γὰ πάη στὸν λη- σιομημένο καὶ μακρινὸ Μπα- κλά - 'Οτοῦ καὶ νὰ τοὺς κινή τὸν Δεσπότη !...
***

— Καὶ νάτος, ποῦ ἔρχεται ! Ἀπάνω στὸ μουλᾶρι, ψη- λός, ἔφηρος, κατάνιαφος σάν λείβα καπνισμένη, μὲ δὺο τρί- χες σάν ποτικωσπορῆς, στὸ ἰ- πογέμειο, καὶ κάτι λόδια μα- κροὶ καὶ ἔφηρο, σάν τὴς ἀκριδᾶς λόδια, μὲ δὺο παπῶσῖα χοντῆς καὶ στεγγυνὰ στὴν ἄκρη, σάν ἀπλῆτες κοκαῖες, ποῦ κρημῶντοσαν κάτω ἀ- πὸ τὴν κοιλία τοῦ μουλᾶριου καὶ κουνῶντοσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σάν φουτ- τὰ ἀπὸ φέρι. Ἐνας γιορμῶνης ἀγριμάτης τὸν σινῶδνε καὶ ἕνα χοντὸ δισκάκι, οἰχμένο στὸ μουλᾶρι, πικωάπουλα, ἦταν ἡ καταντία του.

"Ἄμα τὸν εἶδαν οἱ τζουματζῆδες μὲ τὰ λουλιόδια καὶ τὰ ροδοδοξία, προχωρήσαν, καὶ τὰ σχολεῖα μπῆσαν στὴ σειρά καὶ ἄρχισαν ἕνα τρα- γοῦδι, ποῦ ὁ δάσκαλος ὁ Κιταπίης ἦχε συνθέσει καὶ τόνισε, γιὰ τὴ μεγάλη ἡμέρα καὶ ἱστορική τοῦ ἔργου τοῦ Δεσπότη :

"Ὁ μολυγῆς μᾶς ἔστειλες,
Θεέ, σὲ ευλογοῦμεν,
τὸν ἅγιον Δεσπότην μας,
Θεέ, ὁ εὐχαριστοῦμεν...
***

Ὁ Τοιγιδέμογιου προσεφῶ- νησε τὸν Δεσπότη καὶ ὅλοι ὁ ἄλλοι τοῦ φιλήσανε τὸ χεῖρι, ἀ- φοῦ τὸν προσκύνησαν τρεῖς φο- ρές, ἐνῶ ἐκείνος εὐλογοῦσε ἀπὸ ψηλά ἀπ' τὸ μουλᾶρι του καὶ ὄλο αἰασσοῦσε μαστῖχα καὶ εὐχές.

Καὶ ἔπειτα ὄλη ἡ πομπὴ ἐκί- νησε γιὰ τὸ χωριό. Προσορεῖν- τούσαν τὰ παιδιὰ καὶ τραγοῦ- δοῦσαν τοῦ Κιταπίδη τὸ τρα- γοῦδι, ἐπὶ τούτφ διὰ τὴν με- γάλην τοῦ Μπακλά - 'Οτοῦ ἡ- μέραν ποιηθέν :

...Ἡμέρα ἀντέλειν ἡμῖν,
πανένδοξος, ἅγια,
ποῦ θ' ἀκουσθοῦν ἔμμοιθεοῦ
πάλην σὴν ἐκκλησία...
Καὶ πῆγαν ὁ δάσκαλος ἀπὸ

Οἱ τζουματζῆδες φέρεσαν τὰ μπουκέ- ρια τοῦς καὶ ἦσανε λουλοῦδια...

κοντά και πήγαινε καμαρώνοντας, σαν γύφτικο σκεπάρνι !..

“Έβραγαν, ήσαν και έχόρτασαν και
τόν Θεόν έβόξασαν,

και ήσαν και παληά χρσαία, που καθέννας έβγαλε από τó κελλάρι του, όπου τó είχε φυλαγμένα.

Και Έβραγαν και Έβραγαν, σαν νάζε Έξη μήνες νηστικός, ó Αιδεσιμώτατος ó Καφερός, και Έβραγαν και Έβραγαν και γεμισμούς δεν είχε τó στομάχι του, όπως σωσιμούς δεν είχαν ή μουσκάλλες.

Και όλο Έλεγε και Έλεγε, και όλο διηγείτο.

Τούς Έλεγε για τó ταξείδια του, που Έκανε στις μεγάλες πόλεις, στην Έθρώπη, στό Παρίσι, στό Μπάρι και τó Μπρίντζι και τή Νεάπολι τής ‘Ιταλίας.

—Μεγάλο, άγαπητοί χριστιανοί, βασιλείο ή ‘Ιταλία... Άφου τó μακαρόνια στη Νεάπολι πουλιούνται με τó μέτρο...

—Και πώς τó τρώνε ;

—Ρουφηχτά ! Και τó καϊμάς ! Και τó καϊμάς ! Έκει νά ίδητε, στην ‘Ιταλία, κόσμο, βοέ παιδιά !.. Σάν φράντε τó βασιό στην Νεάπολι, ρίχνεις ένα κάρτο μεντζιτού στη θάλασσα και άμέσως έβκοσι πέφτουν και τó πιάνον, μέσα στό νερά !.. Τό πιάνον με τó σόγια !..

—Τόσο πολύ πεινάει ;

—“Α, έκει δεν πεινούν διόλου ! Όλος ó κόσμος τρώει χορταστικά. Εύτηνημένος τόπος, ελαίμα, πώς είναι ή ‘Ιταλία. Μαζεύουν τó κόκαλα από τó χωσάκινα, τó βράζουν σε μεγάλα, θεώρατα, καζάνια, στις πλατιές, και κάθε ένας δίνει από μία δεκάρα και βουτάει τó ψομί του μέσα στό ζουμί... Εύτηνημένος τόπος !..

‘Ο Κιταπίδης, κρατών εκατέλλον όνομα, έμειχθισε, εσφογγίσε διώ φροές τή μύτη του και σπράχθηκε νά προσφωνήση, ξεροθήξας τρεις φροές, για νά τόν προσέξουν :

—Έγείρων τó κούτελλο, εγχομαι τή πανιερότητά σας, τή θεία συνάρσει άποσταλείσαν ένταύθα, φειαν συναρμολόγη...

—Δέν τó άφηνεις, δάσκαλε, αυτά, τού έπτε ó Πανιερότατος, και κάτος νά τó ποιήσ λίγο.

‘Ο δάσκαλος τó έβρασε. Οι πρόκριτοι γουφλώσανε τó μάτια τους.

—Τί διάβολο Δεσπότης ενί αυτός, νά μη μάς μιλήση διόλου για τó θεία, νά μη μάς ρωτήση για τήν έκκλησία, νά μην ειχηθή για τó χωριό μας, νά μην ειλογήση τó τραπέζι μας, νά μην κάνη μία δέηση, για μάς !..

—Φτού, άλαμπελάβερσιν !..

Μά κείνος τó χαβά του :

—Πώς ;... Κανένας από σας δεν έταξείδισε !.. Κανείς δεν πήγε στό Παρίσι, στό Μπρίντζι, στό Μπάρι, στην ‘Αμερική !..

—Κανείς !..

—Όπτε και στη Νεάπολι, στό φάρο τού Παλάτιου ;

—Όχι !..

—Όπτε άπ’ τó χωριό σας διόλου δεν έδρηκατε ;

—Όπτε !..

—“Ε, βοέ άνηρωτοι ! Έσσεξ άντάμυ εστε ! Τσού έσσεξ (δνοι) !

Οι πρόκριτοι τó έβρασαν. ‘Ο Κιταπίδης παρ’ όλιγο, καθώς έτρωγε λίγο παστουμά, νά κρή και τó προφύρι.

—Και δεν έζέρετε τί ενί ‘Ο κόσμος πέρα από δω ;

—Αυτό δεν μάς χρειάζεται, τού έπτε ó Σιαράπογιους, που άρχισε νά θυμιάνη. Έμεις, προ τού πολέμου, ζούσαμε καλά έδω, δεν εχουμε άγάδες (Τούρκους), τή δουλεία μας ένταύθα, τó Θεό εύχαριστούσαμε και τó σταυρό μας κάναμε !..

—Έσσεξ, εστε. Έσσεξ !..

Δέν βάσταξε ó Σιαράπογιους — βοηθούσε και τó κρασί λιγάκι — αυτός δεν φοβήθηκε τόν μαλ-μουιδήρι, τόν Καϊμακάμη, τόν Βαλή, ζαντάρμηδες και ζαπτιέδες, όταν θέλανε νά πάρουν τó εφραούκια του χωριού, και ν’ άπανοβάλουνε τους φροφους — και θά φορηθή αυτόν !..

—Δέν μου λές, άγιε Δεσποτά, τού λέει. ‘Ο πατέρας σου πήγε στη Νεάπολι ;

—Όχι !..

—Έπαιγε στό Παρίσι, στό Μπάρι, πώς τó λές, στό Πρίντζι, στην ‘Ιταλία ;

—Όχι !..

—Πήγε στις Ένδρατες, στις ‘Αμερικές και τ’ άλλα, πώς τó είπτε ;...

—Διόλου. Δέν βγήκε από τó χωριό και τó χωράφι του κ’ αυτός.

—“Ε, τότε, Δεσποτά μου, άφου έμεις, που δεν πήγαμε πουθενά, είμαστε έσσεξ...

—Χι ! είπε έπιδοκιμάζων ó Ιερατικός έπίτροπος.

—Τότε έσύ, που κ’ ó πατέρας σου δεν βγήκε από τó χωριό του, είσαι Έσσεξ ο γλου — Έσσεξ (ιδός δνοι, δνος) !..

Πραγματικός, δηλαδή, ‘Ονί τ ης, όπως ήτανε !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ’ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό θαύμα τού ‘Αγίου Διονύσιου. Μιά άρκαία άπάντησις. ‘Η τερατολογία τού Γασκώνου. Πώς τού την έσκασε ó ‘Ιρλανδός. Ένας καυγάς για τó τιπέτε. Γερμανικοί φανταρισμοί. Τó άνδρακάθρια τού πελεμιστού. Γιατί έκοψε τά ποδιά τού άχ-βρου. Τó μάθημα τής ζωολογίας, κτλ.

‘Η παράδοσις άναφέρει ότι ó ‘Αγιος Διονύσιος τών Λατικών, άφου τού έβραγαν τó κεφάλι, τó...πήρε στό χέρι του και Έκανε μία πορεία όντά χιλιόμετρον.

—Όκτώ χιλιόμετρα !.. φώναζε κατάκληρητ ή γυναίκα, όταν άκουσε τó θαύμα αυτό.

—Μάλιστα, κυρία. Όκτώ χιλιόμετρα. Έβρε εξαριβωμένο, τής άπάντησαν.

—Τό πιστεύω όλοψήγως ! παρετήρησε άμέσως μία άλλη κυρία, πνευματωδιστάτη αυτή. Στίς περιπτώσεις αυτές έκείνο ποιήσ άζια εντε τó πρώτο βήμα !..

Ένας Γασκώνος κ’ ένας ‘Ιρλανδός ταξείδευαν μαζί. ‘Ο πρώτος είχε μαζέψει γύρω του πολλούς ταξείδωτες, με τίς έξωφρενικές ιστορίες του. ‘Ο δεύτερος τόν άκουσε κ’ αυτός, άμείλητος. Σε κάποια στιγμή άμους δεν βστάξε πειά.

—“Ε, εστε, όλ’ αυτά τó πιστεύω. Μά έκείνο που είδα με τά ίδια μου τά μάτια, δεν ύπόρρα ποτέ νά τó πιστέω, έν και πέρασαν δέκα χρόνια από τότε... Είν’ άπίστευτο... άπίστευτο !..

—Τί ; ποό ; ρώτησαν όλοι τόν ‘Ιρλανδό.

—Νά. Έδώ και δέκα χρόνια, στην πατρίδα μου, χρσοκόπησε ένας πεταλοτής. Άπ’ όλη τή σημαγιά του δεν τούμειναν στό μαγαζί παρά μόνον διώ μεγάλα καρφιά. Τά πήρε, λοιπόν, να τά πουλήση, και μόλις πέρασε τó κατώφλι τού μαγαζιού του μετάνομισε. Στάθηκε λοιπόν για μία στιγμή άρηρημένος. Τή στιγμή αυτή περνούσε μπροστά από τó μαγαζί του και στάθηκε κ’ έγώ, γιατί ποτέ δεν είχα έναυδή σε πρόσωπο άνθρώπου τέτοια άπελεια. Σε λίγο είδα τά χαρακτηριστικά τού πεταλοτή ν’ άλλωνονται τρομερά και τόν άκουσα νά μουρωφίη μέσα άπο τά σημαγιά όντια του με βλαστήματα φοβερά. Μετά τόν είδα να κολλήσ με τίς πλατές, όρθός, στόν τοίχο, και νά μπηγή τó ένα καρφί στό κούτελό του !..

—Αυτό ενε άπίστευτο !.. φώναξε ó Γασκώνος.

—Μην είσαι βλαστικός, φίλε μου. Άκουσε και παρακάτω. ‘Ο πεταλοτής, λοιπόν, άφου ήμηξε τó ένα καρφί στό κούτελό του, στάθηκε μία στιγμή κ’ έπειτα, προφέροντας τó όνομα μιας γυναίκας, τρήσσε με τ’ άλλο καρφί την καρδιά του.

—Τί λές ; Έκανε αυτό για μία γυναίκα ! Ξαναρώτησε ó Γασκώνος.

—Νά, άπάντησε άπλά ó ‘Ιρλανδός.

—Μού φαίνεται άπίστευτο !..

—Και σε μένα τó ίδιο ! Ξανάτε ó πονηρός ‘Ιρλανδός, σκάζοντας στα γέλια για τó πάθημα τού τερατολόγου Γασκώνου.

Διό κυρίες, τόν άποίον τó ήμερολόγιο των έρωτικών των περιπετειών ήταν έξαιρετικά πλούσιο σε άμαρτίες και όλισθήματα, μαλώνανε, ξεφουρνίζοντας δυνατά.

—Για ποιά λόγο φιλονικάτε, κυρίες μου ; τίς ρώτησε κάποιος γνωστός τους.

—Γιά ζητήματα τιμής, κύριε !..

—Άλλά τότε, κυρίες μου, σας βεβαιώνω ότι κάνετε μεγάλο θόρυβο για τó...τίποτε !..

Ένας Γασκώνος έλεγε :

—Όταν είμαι ώπλισμένος, δεν τούϊμ νά κιντατζώ στόν καθρέφτη, γιατί φοβάμαι μήπως τρουάξω κ’ έγώ ó ίδιος άπ’ τόν έαυτό μου !..

Ρώτησαν κάποτε έναν νέο, που γούριζε από τόν πόλεμο, τί άνδραγάθημα έκανε, κ’ αυτός άπάντησε :

—Έσκωπα τά ποδιά ενός έρφηου.

—Και γιατί δεν τούκομωε τó κεφάλι ; τόν Ξαναρώτησαν.

—Μά, τού τήξαν κόψιμο...άλλοι !..

Κάποιος έπαρχιώτης, άφου κατεβούθησε στό εστιάτοριο τής φασολάδα του, φωνάζει τó γαρσόνι.

—Τί θέλετε, κύριε ; ρωτάει τó γαρσόνι.

—Έχετε κοτόπουλο ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δός μου τότε ένα φτερό νά...καθαρίσω τήν πίπα μου !..

Κάποιος καθηγητής τής Ζωολογίας, παραδίδοντας τó μάθημά του, είπε άρηρημένα στός μαθητάς τó έξης άμμητο :

—“Ηδη θά σας περιγράψω τόν νινώκορον, κυρία ! Προσηλώσατε τούς όφθαλμούς σας εις έμέ και προσέξατε, διότι έν δεν πράξητε τούτο, δεν θάδνηθητε ποτέ νά λάβητε ιδεάν τινά τής μορφής τού ειδικού τούτου ζώου !..

